

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **A. S.**, narozen dne X
státní příslušník Indické republiky
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Bálková 1,
331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
sídlem Masarykova 884, 288 02 Nymburk

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2022, č. j. KRPS-52076-17/ČJ-2022-010025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2022, č. j. KRPS-52076-17/ČJ-2022-010025, se ruší.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná tímto rozhodnutím zajistila žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem vyhoštění. Ve výroku rozhodnutí stanovila dobu zajištění v délce 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě předně poukázal na to, že ve výroku napadeného rozhodnutí není v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“) uvedeno ustanovení, podle kterého žalovaná rozhodla o stanovení délky trvání zajištění. Žalobce přitom zdůrazňuje, že je výrok nejdůležitější součástí správního rozhodnutí, a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce upozornil na to, že chybějící ustanovení není uvedeno ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že žalovaná nestanovila délku dílčích kroků při realizaci zajištění. Vzhledem k tomu, že žalovaná nestanovila konkrétní kroky při realizaci vyhoštění s konkrétním časovým odhadem, je její rozhodnutí nezákonné, neboť pouhé stanovení, že dobu „nelze přesně časově predikovat“, nelze považovat za řádné vypořádání stanovení délky zajištění ve smyslu, jaký předpokládá rozhodovací praxe soudů. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně, který vycházel při přezkumu stanovení délky zajištění z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil požadavek na to, aby „*správní orgán kvalifikovaně a na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.*“
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve zrekapitulovala skutkový stav a následně uvedla, že má za to, že byl skutkový stav spolehlivě zjištěn a rozhodnutí o zajištění bylo řádně odůvodněno. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobce vstoupil na území České republiky bez dokladů a bez oprávnění k pobytu v jakémkoli evropském státě. Bude tak nutné ověřit totožnost cizince ve spolupráci s indickou ambasádou v Praze a zajistit mu náhradní cestovní doklad, následně bude nutné zajistit letecký spoj a případnou policejní eskortu, což může trvat řádově týdny až měsíce. Podle žalované je tak zajištění žalobce v délce 90 dní přiměřené. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
5. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce o nařízení jednání ve stanovené lhůtě nepožádal a žalovaná výslovně uvedla, že nepožaduje nařídit jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu, který byl soudu doručen společně s žalobou dne 1. 4. 2022, zjistil soud pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 26. 2. 2022 vyplývá, že dne 26. 2. 2022 v 8:59 hodin oznámil blíže neztotožněný oznamovatel, že se v obci Kolín na ulici Žižkova nacházejí migranti. Na místo byly vyslány hlídky policie, které zajistily pět mužů, přičemž předběžným šetřením zjistily, že jsou z Indie a že chtěli

pokračovat do Německa. Dále bylo zjištěno, že u sebe nemají žádné doklady. Mezi přítomnými muži byl i žalobce.

7. Dne 26. 2. 2022 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a tentýž den byl vyslechnut za přítomnosti tlumočníka z pandžábského jazyka. Žalobce do protokolu sdělil své osobní údaje včetně data narození a dále sdělil, že trvale žije v Indii v okrese Gurdaspur. Z Indie vycestoval dne 22. 1. 2022 letecky z Dillí do Istanbulu, poté ihned pokračoval do Bělehradu, tam ho vyzvedl převaděč, který ho odvezl taxíkem do tábora, kde byl dva dny ubytovaný, poté ho odvezl ke kamionu, který měl žalobce dopravit do Německa. Z cesty byl už unavený, proto, když kamion zastavil, tak s dalšími čtyřmi běženci tajně kamion opustil a šli po silnici, kde je následně našla policie. Za cestu zaplatil přibližně 175 000 Kč. Žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný. V Indii bydlel s rodiči a prarodiči. V zemi původu je podle žalobce napjatá politická situace z důvodu probíhajících voleb a je tam chudoba. To uvedl jako důvod, proč odjel z domova. Není tam práce. Dále uvedl, že mu hrozí křivé obvinění, musel by do vězení. Podporoval politické strany Akali dal a tato obvinění hrozí z opoziční strany Kongres, která je právě u moci. Cestovní doklad ztratil v Srbsku v táboře. Chtěl se dostat do Německa, má tam pár přátel, na které ale nemá žádný kontakt. Umí trochu anglicky, německy neumí. Do země původu se vrátit nemůže, nemá už peníze a šel by do vězení. Nikde o azyl nežádal. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, není rodinným příslušníkem občana EU ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti. Vůči České republice nemá žádné závazky.
8. Rozhodnutím žalované ze dne 26. 2. 2022, č. j. KRPS-52076-15/ČJ-2022-010025, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“). Rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci dne 9. 3. 2022. Žalobce si převzal rozhodnutí o vyhoštění dne 26. 2. 2022.
9. Napadeným rozhodnutím rozhodla žalovaná o zajištění žalobce na 90 dnů z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Výrok napadeného rozhodnutí formulovala žalovaná následovně: *„se podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince je stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.“* Žalovaná dospěla k názoru, že z jednání žalobce, který přicestoval nelegálně, ukrytý v návěsu kamionu a jehož cílem cesty bylo Německo, existuje důvodná obava, že by se mohl nekontrolovatelně a svévolně pohybovat mezi jednotlivými členskými státy, což nelze akceptovat. Žalovaná nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) – d) zákona o pobytu cizinců jako účelné a možné. K délce zajištění po dobu 90 dnů žalovaná na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedla, že *„je v této lhůtě dále povinen [správní orgán – pozn. soudu] zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění cizince tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Zejména zjištění a ověření totožnosti a dále pak zajištění náhradního cestovního dokladu je klíčové pro realizaci správního vyhoštění, a to s ohledem na skutečnost, že cizinec nevlastní platný cestovní doklad. Proces ověření totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu společně s doručením náhradního cestovního dokladu nelze přesně časově predikovat“* a dále přihlédla *„k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjedná průvoz cizince přes jiné státy Evropské*

unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů. Správní orgán je přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“ V žádné části napadeného rozhodnutí není uvedeno ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Posouzení žalobních bodů

10. Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
11. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
12. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Soud předesílá, že nemá pochybnosti o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky zajištění žalobce, jak vyplývají z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť z výše rekapitulovaného jednání žalobce (na území ČR přicestoval bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, jako cíl své cesty deklaroval Německa, do země původu se vrátit nechtěl) bylo zřejmé, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení zvláštního opatření by nemohlo splnit sledovaný účel i s ohledem na to, že žalobce neměl dostatečné finanční prostředky a na území ČR neměl žádné kontakty na osoby, které by mu poskytly po dobu řízení o vyhoštění ubytování. Žalobce ostatně tyto závěry žalované v žalobě nenapadl.
14. Žalobce nejprve namítal formální nedostatky napadeného rozhodnutí, v jehož výroku nebyla uvedena všechna ustanovení, na jejichž základě žalovaná rozhodla.
15. Správní akt představuje rozhodnutí, které může být jednoduché nebo složené, přičemž zvláštní případy složených rozhodnutí představují správní akty, které obsahují tzv. vedlejší ustanovení. Vedlejší ustanovení nemůže stát samo o sobě a konkretizuje obsah správního

aktu daný jiným (hlavním) ustanovením. Mezi vedlejší ustanovení správních aktů se pak řadí příkazy, časové doložky, podmínky, výhrady. (srov. komentářovou literaturu: *Hendrych, D. a kol.* Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 142-143).

16. Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, složené rozhodnutí představuje i rozhodnutí o zajištění ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců. Přičemž první částí (nejdůležitější) se vyslovuje samotné zajištění (tj. omezení osobní svobody) a jeho obligatorní součástí, která má povahu vedlejšího ustanovení, je pak určena délka trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
17. Ačkoli v minulosti byla řízení o zajištění podle § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců vyloučena z aplikace správního řádu (srov. § 168 zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 12. 2010), dovodil Nejvyšší správní soud, že se tato výluka nevztahovala na úpravu formálních náležitostí správního rozhodnutí uvedených v § 67 až 70 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74). Navíc došlo přijetím zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 328/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, k novelizaci § 168 zákona o pobytu cizinců a z tohoto ustanovení bylo vypuštěno ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců (upravující rozhodování o zajištění). V důvodové zprávě se pak k této novele § 168 uvádí, že „byly zohledněny některé další případy, na které se správní řád bude vztahovat jako celek (např. pokud jde o institut zajištění.“ Není již žádných pochyb o tom, že se na řízení o zajištění podle § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců vztahuje správní řád, tedy i nároky na formální náležitosti správního rozhodnutí a na posouzení splnění těchto náležitostí tak lze aplikovat judikaturu týkající se právě formálních náležitostí správních rozhodnutí podle správního řádu.
18. Nejvyšší správní soud pak opakovaně rozhodl o tom, že i na vedlejší ustanovení výroku jsou kladeny stejné nároky jako na výrok hlavní. V rozsudku ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 67/2009-64, explicitně uvedl, že „[v]edlejší ustanovení výroku ovšem musí splňovat zákonné nároky, které jsou na výrok rozhodnutí kladeny, především tedy odkaz na právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Takový odkaz však správní orgán I. stupně ani žalovaný neučinil, a již proto je „vedlejší ustanovení“ nezákonné. O žádné zákonné ustanovení spornou část výroku neopřely oba správní orgány ani v odůvodnění svých rozhodnutí.“ (Tento právní závěr přitom Nejvyšší správní soud znovu potvrdil i v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011-55.)
19. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím o zajištění cizince dochází k zásadnímu zásahu do jeho základních práv, neboť je takový cizinec omezen na osobní svobodu, je třeba trvat na tom, aby správní orgány striktně dodržovaly i formální stránku správních rozhodnutí o zajištění a řádně uváděly všechna ustanovení, podle kterých je o zajištění rozhodováno, tj. nejen ustanovení, podle kterého je vysloven hlavní výrok tj. rozhodnutí o zajištění [§ 124 odst. 1 písm. a) – e) zákona o pobytu cizinců], ale i ustanovení podle kterého je vysloveno tzv. vedlejší ustanovení (časová doložka), kterým je uložena doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
20. Neuvedení použitého ustanovení do výroku rozhodnutí o stanovení délky trvání zajištění je vadou řízení, která je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost ve

smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalovaná ani ve výroku ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého stanovila dobu trvání zajištění v délce 90 dnů, a to ani prostým paragrafovým odkazem na toto ustanovení ani eventuálně doslovnou citací tohoto ustanovení, zatížila své rozhodnutí vadou, která způsobuje jeho nezákonnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neuvedla ve výrokové části rozhodnutí všechna ustanovení, podle nichž rozhodovala. Stanovení délky trvání zajištění přitom tvoří tzv. vedlejší ustanovení výroku ve smyslu § 68 odst. 2 *in fine* správního řádu a jsou na něho kladeny stejné nároky jako na hlavní výrok.

21. V další části žaloby napadal žalobce odůvodnění délky trvání zajištění. Vzhledem k tomu, že již výrok, kterým bylo rozhodnuto o délce trvání zajištění, shledal soud nezákonným, uvádí soud k tomuto žalobnímu bodu již jen ve stručnosti, že jsou správní orgány rozhodující o zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění (tedy i žalovaná) opakovaně upozorňovány na náležitosti odůvodnění stanovení délky zajištění, a to ve smyslu, jak je blíže specifikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, ve kterém zdůraznil, že „[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spise, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).“ A ačkoli následně správní soudy i při respektování tohoto právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěly k závěru, že absence konkrétního časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění nemusí vést automaticky k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, je třeba setrvat na požadavku, aby při rozhodování o délce trvání zajištění přihlížela žalovaná ke specifickým okolnostem každého případu a posuzovala jej přísně individuálně.
22. Zdejší soud má ovšem za to, že žalovaná neposoudila délku zajištění za účelem vyhoštění dostatečně individuálně a výčet jednotlivých úkonů, které je třeba před výkonem vyhoštění provést, a jak je soud citoval v odstavci 9 tohoto rozsudku, se bez uvedení časového odhadu jejich trvání, stávají toliko obecnou šablonou. Z úřední činnosti je totiž zdejšímu soudu známo, že žalovaná odůvodňuje délku trvání zajištění zcela totožně, aniž by zohlednila i tak zásadní odlišnost, jakou je země původu zajišťovaného cizince (srov. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 56 A 18/2021, ve kterém cizinec zajištěný na 90 dní pocházel z Marockého království; dále srov. řízení pod sp. zn. 47 A 16/2022, ve kterém byl cizinec původně zajištěný s totožným odůvodněním též na 90 dnů, ačkoli pocházel z Pákistánské islámské republiky, anebo srov. řízení pod sp. zn. 47 A 9/2022, ve kterém byl původně zajištěn příslušník Alžírské demokratické a lidové republiky též na 90 dnů). V těchto případech žalovaná uvedla, že přihlédla „k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci správního vyhoštění cizince, tak aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Především při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, kdy cizinec v zařízení je povinen vykonat karanténní opatření a následně k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s (zde byla změněna toliko země původu cizince – pozn. soudu), kde má cizinec trvalý pobyt, o zpětvzetí cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovení na 90 dnů je přiměřená.“ Jak je patrné i z citace odůvodnění stanovení doby trvání zajištění v odstavci 9 tohoto rozsudku, jsou jednotlivá odůvodnění téměř identická a liší se v citovaných případech toliko uvedením země původu cizince. V projednávaném případě pak žalovaná ani podrobněji nespecifikovala, jak bude zjišťovat totožnost žalobce a zajišťovat náhradní cestovní doklad. Také v napadeném rozhodnutí absentuje uvedení úkonu vykonání karanténního opatření, aniž by se to ovšem případně projevilo na zkrácení doby zajištění. Ve srovnatelném případě totiž (srov. další příslušníky Indické republiky sp. zn. 47 A 26/2022 nebo 47 A 25/2022, kteří byli zajištěni ve stejný den a za stejného skutkového stavu jako žalobce) měli vykonat cizinci i karanténní opatření, přesto byl žalobce zajištěn na shodnou dobu 90 dnů.

23. Ačkoli by tak bylo možné akceptovat, že ne vždy je možné časový odhad některého z úkonů určit, tak v návaznosti na konstantní praxi žalované lze uzavřít, že při stanovování délky zajištění postupuje šablonovitě a nikoli s přihlédnutím k individuálním okolnostem jednotlivých případů (minimálně by se mělo na délce trvání zajištění, resp. v jeho odůvodnění projevit odlišně to, že každý z cizinců pochází z jiné země původu. Nelze předpokládat, že by ověřování totožnosti cizince trvalo shodně ve spolupráci s Pákistánskou islámskou republikou, s Marockým královstvím, s Alžírskou demokratickou a lidovou republikou i s Indickou republikou.). Zároveň nelze přehlédnout ani diskrepanci v obecném časovém odhadu jednotlivých úkonů, jak jej žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí (dny až týdny) a jak jej uvedla ve vyjádření k žalobě (řádově týdny až měsíce, což je odhad zjevně přílehavější k celkovému závěru o trvání zajištění v délce 90 dnů, tj. v řádech měsíců). Žalovaná tak nerespektuje požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění stanovení délky trvání zajištění, jak je již i v minulosti návodně specifikoval Nejvyšší správní soud, a nedostatečně odůvodnila závěr o délce trvání doby zajištění, čímž zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
24. V kontextu výše shledaných pochybení je třeba v závěru ještě zdůraznit, že zajištěním cizince dochází k zásahu do jeho základního lidského práva na osobní svobodu [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci John proti Řecku ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, Rusu proti Rakousku ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, Rashed proti České republice ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a Saadi proti Spojenému království ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03], na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). ESLP s ohledem na význam osobní svobody zdůrazňuje základní účel ochrany poskytované čl. 5 Úmluvy, jímž je minimalizace rizika svévolného zbavení svobody (viz např. rozsudky ve věcech Kurt proti Turecku ze dne 25. 5. 1998, stížnost č. 24276/94, a Stafford proti Spojenému království ze dne 28. 5. 2002, stížnost č. 46295/99). A ačkoli si je soud vědom požadavku na rychlost rozhodování o zajišťování cizinců, tak nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

aprobovat šablonovitý přístup správních orgánů při rozhodování o zajištění, ve kterém nejsou zohledňovány individuální okolnosti případu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že část výroku napadeného rozhodnutí stanovící dobu trvání zajištění je nezákonná ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a musí být proto zrušena. Jelikož však bez výroku o délce trvání zajištění nemůže napadené rozhodnutí obstát jako celek, soud přistoupil na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. ke zrušení napadeného rozhodnutí jako celku. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. dubna 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně